

Jeg tror på myldretid

Af Lars Lindhardt

Om den hårdtarbejdende klassiske guitarist, der 200 af årets 365 dage spiller på gågaderne i København for at tjene til husleje, børnepenge og afdrag på lån fra bl.a. studietiden på konservatoriet. Om fortrædelighederne med politiet, når forstærkeren for 117. gang må skubbes om bag taburetten og om den musikalske modning som medlem af forskellige 60'er og 70'er rockbands. Om den 36-årige Peter Reiming, der føler at det at spille er en indre trang, en indre trang der dog i vid udstrækning spoleres af hans krævende job som aftenskoleunderviser.

*Tidlig lørdag
eftermiddag har
Peter fundet sig
et sted ved
Kultorvet.
(Fotos: Lars
Lindhardt).*

*(Fotos:
Lars Lindhardt).*

– Blæserne vinder altid over guitareren, siger Peter Reiming med en undertrykt vrede, ikke rettet mod »de truttende«, men overfor lovgivningen, der sort på hvidt fortæller, at det er forbudt at bruge nogen form for elektrisk forstærkning som gademusiker i København.

– Det er urimeligt, at et lydsvagt instrument som en spansk guitar ikke må forstærkes. Et hornorkester kan uden videre overdøve mig, selv uden forstærkning. Men det misforhold går jeg over til Gunna Starck med. Det er hende, der som borgmester for 4. magistrat er ansvarlig for optræden på gaderne. Der må være en vis balance i tingene.

– Selvom politiet er flinke, rykker den bøde, de truer mig med, tættere og tættere på. Det er jo ikke altid jeg med et diskret skub når at få dunken (lille benzindunk lavet om til forstærker, red.) om bag mig. Så flytter jeg mig, men jeg er så deprimeret bagefter, at jeg skal trækkes ind på Strøget igen. Jeg kan ikke li' at blive kriminaliseret på den måde.

– Det gør det heller ikke bedre, at forretningsfolkene kommer ud med et papir i hånden, hvor der både på engelsk og dansk står, at man ikke må spille med forstærker ... og hvis jeg ikke retter mig efter det, vil de ringe til politiet. Så flytter jeg mig også.

Dødvande

Peter startede dog sin »gade-karriere« uden forstærker. For godt to år siden, da han efter konservatoriet var inde i et kunstnerisk dødvande, gav hans kone, Ulla, ham det afgørende puf:

– Hvis du er utilfreds med dit liv, så gør dog noget ved det, mand, sagde hun til mig. Det tænkte jeg lidt over og gik

så sammen med en kammerat og to taburetter ind på Strøget. Vi spillede Bach-duetter og også lidt bossa og noget andet rytmisk for afvekslingens skyld.

– Pudsigt nok gik det først rigtig godt, da min kammerat skulle tisse. »Spil dog selv« pressede Ulla mig og pludselig væltede det ind med penge. Vores kemi passede simpelthen ikke sammen og siden har jeg spillet alene. Men jeg anskaffede mig hurtigt en forstærker, for i længden er det for krævende – både psykisk og fysisk – at skulle gøre opmærksom på sig selv med en akustisk guitar.

Gigt i fingrene

Peter tror på myldretid. Derfor spiller han ikke om søndagen, men er ellers at finde på Københavns gågader året rundt med sit repertoire af lyriske sologuitar-stykker, der smyger sig om gadehjørner og når folks sind som glade, små solstråler. Et indslag i gadelivet, der, hvis det manglede, ville gøre byen mindre farverig og nuanceret.

– Jeg spiller nok omkring 200 dage på et år, men om vinteren trapper jeg dog noget ned, for jeg er ganske enkelt bange for at få gigt i fingrene. Efter et par timer i kulden, kan jeg lige så godt opgive at øve mig resten af dagen, så stive er de blevet.

– Sidste sommer var jeg i Italien og jeg fandt ud af, at betingelserne var meget bedre der. Ikke blot er klimaet varmere, men folk er også mere vant til at betale dem, der underholder på gaden. Det er en del af kulturen at »posere« overfor hinanden, uden at man skal dunkes i hovedet med janteloven. Så hvis jeg ikke havde nogle forpligtelser, kunne jeg godt finde på at stikke af til

de varme lande ...

Men der er forpligtelser for Peters vedkommende. Forpligtelser, der gør at han synes gademusikertilværelsen kan være hård. Således får hans spontane udsagn om at »det er en nødvendighed at spille« også en anden betydning end lige »den indefra kommende«.

– Som det er nu er jeg nødt til at spille ca. 20.000 kr. hjem om måneden – ellers løber det ikke rundt. Den udgift, der piner mig mest, er afdrag på lån, og her er det både fra min studietid og fra købet af vores ejerlejlighed. 8.600 kr. ryger hver måned på den konto – og så er der børnepengene.

Hængerøv

Derfor kan Peter heller ikke nøjes med indtjeningen fra gaden – han ønsker ikke nærmere at komme ind på hvor meget han tjener her – men er nødt til at have undervisning ved siden af. Og med 25 timer om ugen er det næsten det samme som et fuldtidsjob – i hvert fald hvis man tager forberedelsen med.

– Det giver en konflikt inden i mig både at undervise og spille selv. Faktisk bliver jeg lidt af en musikalsk hængerøv af at undervise for meget, og jeg kunne godt tænkt mig at skippe en del timer og få mere tid til mit eget spil.

Peters mål er at blive 100% udøvende, og de første skridt i den retning har han taget. Bl.a. har han lavet en lille folder om sig selv, som skal promovere ham overfor caféejere og andre, der kunne tænkes at ville servere smuk guitarmusik for publikum.

– I starten tog jeg simpelthen telefonbogen og ringede til jeg ved ikke hvor mange forskellige steder. Holdningen var dog ret afvisende – nogle steder ligefrem kølig – så jeg vil prøve at gøre

Magistratens 4. afdeling
Rådhuset
1599 København V.
Tlf. (01) 15 38 00

DANSK

BEKENDTGØRELSE OM FRI MUSIK

1. I henhold til Københavns borgerrepræsentation for februar 1987 er det indtil videre tilladt for musikere at optræde med levende musik (akustisk) på Københavns byens torve, pladser og gader i følgende tidsrum:
Mandag - fredag fra kl. 07.00 til kl. 22.00
Lørdag fra kl. 07.00 til kl. 22.00
Søndag til kl. 22.00 (dog med henblik på lovgivningen).
2. Uanset ovennævnte tidsbegrænsning er det tilladt at optræde dog uden særlig tilladelse optræde i rummet kl. 07.00 - kl. 22.00 på følgende steder:
Rådhuspladsen (midterpart)
Kongens Nytorv (midterpart)
3. Der skal derfor ikke indhentes særlig tilladelse i henhold til politivedtægtsens §56 til at optræde på de nævnte steder.
4. Musikken skal udøves på en sådan måde, at den ikke forstyrrer omboende eller forbipasserende, og at den ikke kommer i strid med de ordensforskrifter, som findes i henhold til §57.
5. Til andre former for gadeoptræden som teater, hedskunst, gadeteater og lignende er der ingen særlig tilladelse i henhold til politivedtægtsens §56.
6. Når politiet og magistraten har givet tilladelse til arrangementer, er disse fortrinlige i forhold til de steder, som tilladelsen omfatter, og fravalgt i forhold til disse steder samtidig med nævnte steder.

Københavns Magistrat
M.

IKUDØVELSE PÅ GADER:

representations beslutning af 19. fe-
bruart 1987. (Tilladt enkeltpersoner og smågrupper
at spille musik uden forstærkeranlæg) på
følgende tidsrum:

15.00 til kl. 22.00.

kl. 22.00.

og under iagttagelse af helligdags-

for små enkeltpersoner og smågrupper
med musik alle ugens dage i tids-
følgende pladser:

partiet ved kioskerne).
partiet ved Krinsen).

rlig tilladelse i henhold til poli-
ed sådan musik i nævnte perioder.

måde, at den ikke er til ulempe for
og de musicerende skal straks efter-
politiet giver, jvf. politivedtægtens

n (orkesterkoncerter, gøgl, behændig-
ende) skal der fortsat indhentes til-
ægtens §56 i hvert tilfælde.

givet tilladelse til sådanne særlige
berettigede til at benytte de steder,
i musiceren er derfor ikke tilladt på
e arrangementer.

registrats 4. afdeling.

arts 1987.

det på denne lidt mere professionelle facon, forklarer han.

Peter Reimings musikalske baggrund er ret facetteret. Den startede allerede i 60'erne på Bellahøj med en lånt »el-spade« og Jørgen Ingmanns nodebog. Hurtigt fandt han sammen med nogle gutter, bl.a. Mikael Miller fra det senere Bifrost.

– Den fik på tre akkorder og vi havde kun én forstærker til hele bandet. Inden en koncert – vi var hvad man kunne kalde et decideret pauseband – kom vi i noget beskidt roadietøj, men havde scenetøj med i en pose som vi tog på inden vi skulle spille. Jeg husker, at en del af vores uniform var nogle gyselige karrygule bomuldsstrips – men sådan var det dengang. På et tidspunkt fik vi gang i sav og hammer og lavede nogle falske kabinetter, så det så ud af noget, når vi spillede. Det var lidt af en farce.

Senere blev det et mere seriøst foretagende. Som »Inderst Inde« gik en del af drømmen i opfyldelse.

– Vi spillede på forskellige festivaller og var i begyndelsen af 70'erne faktisk mere populære end Kim Larsen. Jeg kan også huske, da vi spillede i Projekt Hus (det, der i dag hedder Huset, red.) den første weekend det eksisterede. Det var et vildt LSD-publikum, der hele tiden vadede op på scenen og tog vores instrumenter. Vi lavede selv tekster på dansk og havde et ret stort repertoire, ja, faktisk kunne vi spille i fire timer i træk.

Men bandet kunne ikke holde i længden. Dels var der for mange problemer med stoffer, dels var det for idealistisk til at kunne overleve – f.eks. skyede man managerbegrebet og gik bevidst meget lidt op i PR-arbejde. Peter kom

derefter med i et mere »ned-på-jorden-band«, Kejserens Skæg, hvor de lavede deres egne udgaver af gamle 50'er rocknumre.

– På en måde spillede vi Shu-bi-dua før Shu-bi-dua, og pudsigt nok var vi også på et senere tidspunkt opvarmning for dem i Greve-hallen.

Men heller ikke dette kunne holde. I 1976 var Peter og et andet bandmedlem blevet familiefædre, og det skabte konflikter i forhold til de andre. De to koncentrerede sig nu mere om at tjene penge, gik til fodbold og håndbold og i det hele taget opføre sig mindre flippet. Det blev bandets endeligt.

Korrupt

Som 18-årig var Peter begyndt at gå på en musikskole for at lære noder. Det gik så godt, at han kort tid efter blev lærer og fik et hold på 25 i folkemusik – undervisningen bestod især af Bert Jansch- og John Renbourn-numre.

– Efter et år blev jeg også lærer i klassisk guitar – det kan man vist godt kalde korrupt. Men det viste sig også, at flere af mine elever efter tre måneders tid var bedre end mig. Det var pinligt og jeg fik nerver af det, så som 20-årig søgte jeg ind på konservatoriet. Selvom jeg var med fremme i slutspurten, dUMPede jeg og følte mig meget uretfærdigt behandlet.

– Tre år efter mødte jeg så en af dem, der var kommet ind. Han fik mig til at ændre teknik og efter at have øvet mig som en vanvittig, kom jeg ind og fik først Andy Sundstrøm, senere Ingolf Olsen som lærer. Det var meget givende at møde Andy, han tog mig med til koncerter, hvor jeg fik lov til at spille nogle duetter med ham, og også Thad Jones, som dengang ledede konservato-

riets big band, var en fantastisk inspirerende mand. Der spillede jeg med på el-guitar.

I 1982 var Peter færdig og kom snart med i nogle cabaret'er med forskellige skuespillere som Karen Lise Mynster, Søren Spanning og Arne Hansen. Det var dels »Titanic« på Café-Teatret over Mikale Wiehes musik og en forestilling på skibet »Liva«.

– Det var en meget spændende periode, hvor musikerne også skulle sminkes og være lidt med i det dramatiske. Vi kørte med i et par år og var både i radio og TV og blev til sidst tilbudt en turné af Danmarks Radio. Det blev dog ikke til noget.

Og det var så deromkring det kunstneriske dødvande begyndte at gøre sig gældende. Et dødvande, der på ny fik søgang, da Peter tog ind på Strøget med sin guitar og en taburet i hånden.

